

testo vsak več ali manj na svoj osobiti način; treba je, da mu obliko damo — in v peč ž njim!

H koncu pa še eno. Brez dnarja ni nič, celó dandanas. Tega pa nikjer tako ne pomanjkuje, kakor pri nas. Res je, slovenska zemlja ni brez bogatih obertnikov, trgovcev, gradjanov, posestnikov itd., ki imajo evenka; pa kaj nam to pomaga! Ti ljudje so skoro brez izjemka ali ptujci ali pa poptujčeni Slovenci, ki jim je ravno toliko mar za dnarno podporo naših narodnih potreb, kakor na pr. nam za lanski sneg. Mi pa ravno zato potrebujemo dnarja. Od kod ga pa vzeti? Že enkrat sem bil predlog napravil, naj se dnarji za Vodnikov spominek nabrani raje v utemeljenje slovenske matice porabijo. Mislim, da bi se na ta način spomin Vodnikov dostojneje častil, kakor kak drugače. Ne vém, kolika je dandanas glavnica, ker se vkljub večkratnega opomina še ni račun položil, pa za prvi temelj, mislim, bi bila zadostna! Serbje imajo takošni zavod, Čehi ga imajo, Horvatje ga imajo — zakaj ga mi Slovenci ne bi napravili? Koliko bi pospešil napredovanje našega slovstva! Marsikteri bi kaj večega spisal, ko bi vedil, da v matici založnika dobi. Akoravno se morebiti ne bo Vodnikova glavnica htela v utemeljenje slovenske matice porabiti, to nič ne overa, da se enkrat račun položi.

Veliko je še slovenskih narodnih potreb, ki jih nisem omenil; pri omenjenih bi se še tudi dosti dostaviti dalo, pa naj to malo zadostuje.

Sklepam pa ta sostavek s tem dostavkom, da je za zdaj naša največja potreba ta, da po pravicah, ki nam jih je dala cesarjeva beseda, zaježimo protinarodni duh, ki preti vse naše doline potopiti, da ga iztrebimo in izkoreninimo, kjer se je vgnjezdil, drugač se nam bo narod — kakor Kurelac lepo in resnično pravi — „talil kakor kepa snega“.

V Zagrebu 10. nov. 1860.

Zgodovinske reči.

Odkod so Kelti (Galli, Vlahi) prišli v Norikum in Panonijo?

III.

Spisal D. Terstenjak.

Ker smo se prepričali, da Kelti niso iz Krime, in da tudi nekdanji Kimmerci niso bili keltiškega plemena, marveč medskega ¹⁾ Kappadočanom maloazijskim sorednega, ²⁾ in ker smo tudi dokazali, da dr. Ilwofovo terdenje o vlaku Keltov ni temeljito, nam tedaj še ostaja dokazati, kateri keltski rodovi in po katerih straneh starega Norika in Panonije so se po svoji preselitvi iz Gallie nastanovili.

Sicer nam stara povestnica nič gotovega ne pove o času in načinu izseljevanja Keltov iz Gallie, vendar nam verjetno izročuje čas naseljevanja Keltov v Italii, Germanii in Ilirii. Brez vse dvombe tudi niso Kelti mogli poprej v Panonijo in Norik priti, kakor v gori imenovane dežele.

¹⁾ Da so Kappadočani bili Medi, pričuje ime njihovega kralja Ariarathes, kterega je Mithridat premagal (Strabon 12). Za medsko genealogijo Kimmercov govori tudi Genesis. Japhetovi sinovi so bili: Gomer, Magog, Madai. Madai je toraj bil tretji sin. En del potomkov Magogovih se je podal na Tanais in se je tam z mongoljskimi čudi (Skyti) zmešal. Iz te zmesi je postal pozneje rod Sarmatov. Ze učenik Knobl, profesor giesenski (v „Völkertafel der Genesis“) je dokazal, da Gomeri in Kimmerci eno pomenja. Kimmerci so toraj bili pradedovi Medov in Sarmatov, — iransko pleme zendskega porekla, ne pa arjansko-sanskritskega, v katero spadajo Kelti. Medi so prvejle stanovališča svoje imeli na Tauru, tam, kjer Jaxartes in Oxus izvirata (Ritter, Erdkunde 8, 27), zato so se Kimmerci tudi veleli Taurii, in Krima Tauria. Takosna je, moj poštovani nasprotnik gosp. Matija Koch! Vaša je piškava. ²⁾ Primeri Eusebi „Chron. armenic.“ II. str. 12 coll. I. str. 95, dalje: Syncellus, 91. edit. Dindorf.

Kar Livi ¹⁾ o času keltiškega izvlaka govori, da bi se bil zgodil za Priska Tarkvinia, ni resnično, in že kritični zgodovinoslovec Niebuhr („Röm. Gesch.“ II, 574—583) je to mnenje do čistega poderl. Tudi stari pisatelji, kakor Appian, ²⁾ stavljajo upad Keltov v XCVII. olimpiado in Diodor ³⁾ v čas obsedovanja mesta Rhegium skoz Dionysa sirakuskega, to ni dolgo pred letom 387. Polibi ⁴⁾ pa upad Gallov in ujetje Rima leta 382 v eno dobo stavlja. Celó Livi v 17., 35. in 37. poglavji Galle one dobe imenuje „Gens inusitata“, „novae accollae“. Da Herodot za svoj čas nič še o Keltih v Panonii in Noriku ne vé, ⁵⁾ akoravno so mu te pokrajine znane bile, sem že pred omenil.

Proti koncu četrtega stoletja pred Krist. se je toraj zgodil prvi izvlak, in sicer pod Sigovesom v hercinske logove, in pod Bellovesom v Italijo.

Druga truma je šla pod Kombaulom v Tracio, ⁶⁾ leta 360—335 pred Krist. Leta 278 pred Kristusom pa je vojvoda keltiški Brennus s keltiški četami rinil do mesta Delphi. ⁷⁾

Vsi ti vlaki v ilirski polotok so se pa zgajali po kopnem skoz gornjo Italijo — čez Kras do ustja Save, kjer še za Strabona in Plinija nahajamo keltiška rodiča Tauriskov in Skordiskov.

Po stari Japidii, ktera je izvirno imela medsko-persijske stanovnike, so zaostale pri teh vlakih keltske betvice, zato so stari pisatelji imenovali Japide ilirsko-keltsko zmes. ⁸⁾ Pri tej priložnosti se je tudi utegnila ustanoviti kolonija keltiških Tauriskov v Nauportu, ktero mesto Strabon keltiško naselbino imenuje.

Vse to se je zgodilo leta 350 — 336 pred Krist. ⁹⁾ Iz gornje Italije ni znan noben drug vlak Keltov v Norik in Panonijo, in gori imenovani vlaki pa niso vsega Norika in Panonije obsedli.

Ostali še so tedaj zmirom po večji strani Norika in Panonije prvotni slovanski stanovniki, in sicer v zemlji sem od Nauporta kraj kranjske, štajarske in horvatske Save do Siska, dalje med Dravo in Muro in Dunajem (Donavo), in po večji strani zapadne Ogerske.

Velika množica slovanskih prebivavcov, kateri so segali čez Drino in Tiso, je bila veržena po Vlahih deloma nazaj čez Karpate, deloma proti iztoku med Gete in Dake. ¹⁰⁾ O tem preganjanju Slovanov po Vlahih je še vedil Nestor povedati. ¹¹⁾

Al nasprotniki mojih terdenj bi mi utegnili reči: „Norik in Panonija pa nista samo dobila keltiških naseljencov iz juga, temoč tudi od zapada“. Ne tajim tega. Slišali smo, da je truma Keltov šla čez hercinske logove pod Sigovesom. Iz te trume so znani keltiški Boji kot sosede Norencov in Panonov. Boje pa nahajamo v najstarejši dobi v treh sosednjih deželah. Livi ¹²⁾ piše od ene betve Bojev, da so se po svojem izvlaku združili s Helveti, v kerih zemlji še so tudi stanovali za Caesara. ¹³⁾ Plinija in Tacita. ¹⁴⁾ Mannert jim odločuje dnešnji severni rhonski departement, kjer je stalo njihovo poglavitno mesto Gergovia. ¹⁵⁾ Druga betva Bojev pa je stanovala od virov Dunaja in venetskega jezera (Bodensee) proti iztoku kraj dunajskega pobočja, proti severja do smrečinega pogorja, in na jugu proti mejašnim goram bavorskim in tiroljskim, dalje proti iztoku prek čez reko Anas do gore cetinske (mons cetius) ne daleč od Vindobone. ¹⁶⁾ Obsedel je toraj ta del

¹⁾ Liv. 5, 34. ²⁾ Appian in Kelt. 2. ³⁾ Diodor, 14, 113. ⁴⁾ Polybi 2, 17, 18. ⁵⁾ Primeri: Herodot 2, 33, 4, 49. ⁶⁾ Pausan. „Graec.“ X. str. 750. ⁷⁾ Diodor „Excerpta“ 22, 13. ⁸⁾ Obširniše v mojem članku: „Kako daleč je segala zemlja starih Japudov?“ Novice leta 1858, list 51 in 52. ⁹⁾ Obširniše pri Mannertu „Germanien“ stran 494—495. ¹⁰⁾ Primeri: prof. Vaniček „die Vorzeit und die erste Geschichtsperiode der österreich. Monarchie“ v programu vinkovške gimnazije 1853/54, stran 5. ¹¹⁾ „Nestor“ str. 3. edit. Timkovskij. ¹²⁾ Liv. 5, 35. ¹³⁾ Caesar „Bell. gall.“ 7, 9. ¹⁴⁾ Plin. 4, 32. Tacit. „Histor.“ 2, 61. ¹⁵⁾ Primeri Caesar l. c. ¹⁶⁾ Strabon 7, 292, 4, 206.

Bojev južno stran dnešnjega Švabskega, Bavarskega, dalje Tiroljsko severno stran in vso solnograško in gornje-avstrijsko okrožje, potem Bohemsko (zato ime Bojohemum), Moravsko in moravsko-sleško mejašno pogorje.¹⁾

V celi južni strani Koroškega, dalje v celi zapadni strani Kranjskega in po vsem Štajarskem še v ti dōbi ne nahajamo nobene keltske naselbine, tudi ne v zapadni Panonii, temoč tukaj so še stanovali prvotni slovanski rodiki.

Najprej se keltski Boji kot stanovniki goratega gornjega Štajarskega in Koroškega imenujejo leta 58 pred Krist., ko so norejsko okrožje obsedli²⁾ in se s sorodnimi Helveti združili. Pri tej priložnosti so prišli prastanovniki tik pokrajin pervikrat pod oblast Keltov, in ta upad je vrata odperl za druge naseljevanja.

Brez dvombe so ti po gornje-štirskih in koroških planinah naseljeni Kelti v ti dōbi dobili ime „Taurisci“, to je: prebivavci tor — visokih planin, v razloček slovenskih prebivavcov — nor (Vertiefungen), ker Plini piše, da so se prebivavci „rimske provincije“ nekdanj velili „Taurisci“, sedaj pa „Norici“.

Da ti keltski „Taurisci“ niso po srednjem in južnem Noriku stanovali, ampak v severnem blizu slovenskih Karnov,³⁾ sam Plini terdi, piše, „Poleg Karnov so Norenci, nekdanj „Taurisci“ imenovani“. On je hotel reči: V sosesčini Karnov, toraj po karnskih in norenskih planinah stanuje rod, kateri se sedaj po političnem poznavanju veli „Norici“, ali nekdanj so se velili „Taurisci“; — ta okoliščina tudi dokazuje, da je rod slovenskih Norencov bil v Noriku večji in številniši, kakor keltskih prebivavcov, ker a potiori fit denominatio.

(Konec sledi.)

Kratkočasnica.

Resnična zgodba.

V pruski (prajzovski) Šlezii sta živela France in Urša pred nekaj leti v lepi zakonski edinosti, — dober izgled vsem sosedom cele okolice. Oba sta bila pridna, varčna (šparovna) in dobra kristjana; terdo sta delala pa tudi rada molila. Zaroda nista nič imela, pa ga zlo želela, zato sta pogostoma Boga prosila, naj bi jima dediča (verba) dal. Uslišana je bila njuna prošnja. Urša je povila zalega fantiča; nikoli ni mogla Boga zadosti zahvaliti za toliko dobroto. Oče pa vesel reče babici, ktera je porodnici stregla: „privaroval sem 50 terdih tolarjev; napravil bom slavno botrinjo, če tudi vseh 50 tolarjev potrosim od veselja, da sem sinčeka dobil“.

Malo pred botrinjo (pojedino) pride strašna prikazen zvečer v hišo, ktera pa je bila na samoti. Prikazen je imela vso kozlovo podobo, velike rogove in strašen gobec. Pride v hišo in z debelim glasom reče: „Jez sem hudič; prišel sem po vašega sinčeka, moj je! Zdali ste ga meni že preden je bil rojen“. Oče in mati se prestrašita silno, jokata, prosita, naj jima dete pusti, saj ga rada tudi odkupita. Hudič godernja nekaj časa, potem reče: „No, ker vem, da mi fanta nerada dasta, naj bo, vzamem namesti fanta 50 tolarjev“. Oče vès prestrašen gré v skrinjo, vzame tistih 50 tolarjev za botrinjo odločenih in jih dá hudiču, da jima fanta pusti.

Hudič vzame 50 tolarjev, jih vtakne za kozlovo kožo, in reče z groznim žuganjem: „Jez dobro vem, da imata vidva veliko lepega platna; dajta mi ga kolikor ga morem nesti, zakaj v peklu veliko platna potrebujemo, da pogubljene v njega zavijamo in jih potem žgemo“. Oče in mati v neizrekljivem strahu rečeta: „Tam v hramu je, vzemi ga

kolikor hočeš. Hudič prižge svečo, ki jo je pri sebi imel in jo tako derži, da je bilo viditi, kakor da bi mu bili kremplji goreli in gré v hram platno pregledovat. France in Urša pa v sredi hiše klečita in molita. Mislila sta, naj ga vzame hudič platna kolikor hoče, da nama le fanta pusti.

V tem pride logar (borštinar) bližnje grajšine v hišo; ker se je bil v gojzdu predolgo zamudil, si ni upal ponoči domú, zato je sklenil pri dobrih ljudeh prenočiti. Kaj pa je — vpraša — da toliko molita in sta vsa prepadena? France pravi: „Tiho tiho! hudič je v hiši; vzel nama je 50 tolarjev namesti fanta, zdaj pa hoče tudi platna, ravno v hramu je; zbera ga, ktero mu bo všeč“. Logar pravi: „pokaži mi hram“. France pokaže z roko hram, pa si ne upa besedice reči. Logar gré, odpre vrata v hram in zakriči: „Kdo je notri?“ Prikazen odgovori: „Hudič“. Logar pravi: „Prav je; hudiča pa vsak sme ustreliti“, in napne petelina na puški, s ktero je zalazoval jelena v gojzdu. Hudič vidi, da logar namerja ustreliti, reče vès prestrašen: „Za Božjo voljo vas prosim, ne streljajte; saj nisem hudič“. Pri tej priči skoči logar v hudiča, ga zgrabi z eno roko za vrat, z drugo mu pa namerja s puško dati po rogeh. Hudiča zdaj privleče v hišo, mu roge in gobec z glave potegne, rekoč: „če ne poveš, kdo si, pa te bom mahnil po butici, da pojdeš precej v pekel nazaj“. Hudič zdaj vès plašan dá nazaj unih 50 tolarjev, pade na kolena, in prosi, naj ga izpustijo ter obeta, da ne bo nikoli več hudičeve podobe na se vzel.

Bil pa je mož ravno tiste babice, ktera je porodnici stregla in je vse vedila, koliko je denarjev pri hiši.

Višnjogorski.

Dopisi.

Iz Zagreba 16. nov. K. Ž. — V „Pozoru“ bilo je javljeno, da rad prejema tudi članke, ki so pisani v duhu zoper njegovo načelje, ker Protipozorjani nimajo svojega posebnega javnega organa. To je gentlemenško! Do zdaj se še pa noben Protipozorjanec ni oglasil. To ni junaško! Boje se morebiti, da se jim ne bi na mejdanu rogi polomili. Samo na govoru so junaki; tako na pr. klepetajo, da „Pozor“ že mesec dni temelja išče, na ktere ga se bi postavil, al da ga še zmiraj ni najdel. Kaj takega more le tisti reči, kateri „Pozor-a“ ne bere in kateri le to berblja, kar od drugih sliši, ki so si prizadevali „Pozor-u“ že a priori slab prognosticon dati. Da bi vas muri popil! Dopisi od vseh strani Jugoslavije so zadostni dokazi, da je „Pozor“ za dandanašnje razmere prave strune napel. Kakor leta 1848 se tudi danes večji del jugoslovanskih plemen na Horvaško tesniše in tesniše naslanja, samo od nje rešitve pričakovaje. Vse priznaja njo za osredje, za kolovodja. Dalmacija „junakorodna“, Krajina „uvisk vierna“, Bosna „tužna“, Vojvodina in Slovenska. Do sedaj je samo en glas iz Slovenije se pojavil v „Pozoru“. Nadjali smo se jih več. „Pozor mislim“ je najprilicnije svetu javiti naše potrebe. Kadar bojo Horvati enkrat iz svoje lastne zadrege se izkopali, bodo gotovo tudi nam iz naše pomogli; do tačas je pa treba, da jih mi vsaj s moralčnim simpatijami podpiramo. Malo po malo se začenjajo naše mednarodne razmere jasni. Še bolj se pa bodo razjasnile, kadar pridejo stare povelja, ustanove, zakoni itd. na dan, ki jih je naš slavni Kukuljević sobral, in ki so že tudi pod tiskom. — 26. t. m. se bodo v Zagrebu zbrali od bana izvoljeni možje, da se bodo o uredbi našega zbora pogovorili in posvetovali. Bog daj srečo! Med njimi je 10 duhovnih, 5 velikih in 10 srednjih posestnikov, al brez obzira na plemeniti ali neplemeniti stan, kar je čisto sedanjemu času primerno; dalje 10 literatov, umetnikov, odvetnikov itd.; 10 gradjanov in 10 odbornikov podeželskih občin, vseh skupaj tedaj 55. Kakor stvari sedaj stojé, bodemo mi v Zagrebu prej zbor imeli kakor v Peštu. Ako je na to namerjeno ali le slu-

¹⁾ Obširniše Mannert „Germanien“, 478. Kufahl „Gesch. der Deutschen“ I, 21. Tacit. „Germ.“ 42. ²⁾ Caesar „Bellum Gall.“ I, 5. ³⁾ Dokaze o slovenšnosti starih Karnov najdeš v mojem spisu: o starih Karnih v „Novicah“ 1859. str. 249 itd.

pri sestavljenih čerkah **lj** in **nj** pismenka **j** nepotrebna storjena in poslovljena, in po tem takem za natis in pisanje dveh čerk manj potrebna. — 4. Še drug po naši skušnji za večjo razločnost v pisanju ne malo važen zboljšek je tudi ta, da je čerka **c** od svojega obligatnega znamka oprostena, in se spet, kakor v latinskem pisanju s poljubnim nadznamenkom prevediti, in tako od čerke **e** razločniti storiti zamore. — 5) Zastran ličnosti ali lepote čerke pa, za katero smo pri sestavi tega alfabeta posebno skrb imeli, zná sicer slad sprejemnih razen biti, vendar upamo, da, če ona s tem alfabetom ni povzdignjena, tudi ni pomanjšana, zlasti v prvem predmenu. Saj večja čistost se ji po odpravljenih nadznamenkih ne more odreči. Bi se pa hotla še večja lepota v natisu in pisanju doseči, bi se utegnila namesto čerke **v**, ktera pogosto v pisanju na versto pride, tista vpeljati, ktera je v prednjih preodmenih namesto nje odkazana (vide „Ankündigung eines allg. Slawischen und Universal- oder Weltalfabetes. Laibach, 1847—58 bei Kleinmayr und Bamberg, Seite 42 mit 6 Tabellen). Zunaj tega je tudi dostojno pomisliti, da se v kamnopisu novih čerk zavoljo pomanjkanja večje vaje, tudi pri največjem trudu kamnopisnika, težko vse tako natanko in lično zadene, kakor z vlitimi brez pomote obravnavanimi čerkami. — 6) Naš poglavitni zboljšek tega alfabeta pa je njegova pripravnost za pisanje ali lahkopisnost. Zakaj α) ne le zamudni nadznamki, kakor je zgoraj rečeno bilo, so iz njega odpravljeni, ampak tudi β) vse nove čerke, zlasti ktere so na prvem mestu odkazane, so za pisanje lahke, kakor že vgléd kaže in poskušnja učí; zunaj če se nekatere kratke, ki so podaljšanim v spremen pridane (pri kterih je bilo treba v njih najdbi na enakost podobe z enojnim ali podaljšanim gledati), komu bolj težavno zdi: pa vse te, ktere so le v poljuben spremen dane, se lahko opusté, tolikanj bolj, ker so podaljšane veliko razločniti ali pa namesto njih druge za pisanje lažje, čeravno manj enojne spremenke tistega odvetka rabijo, postavimo namesto kratkega **š**: prva ali druga III. predmena ali pa druga II., postavimo ali še bolji: druga spremenka za **c**, ktera se nam sedaj za natis in pisanje najprimernejši zdi. γ) Zraven tega so tudi nekatere težkopisne čerke ilirskega alfabeta iz tega pravopisa odmaknjene, namreč: **z**, **ž** in **k** in namesto njih nove in glajši vpeljane. Toraj mislimo, da čeravno utegne pisanje zavolj neprivaje v začetku nekoliko dni težavniši biti, se bo v prihodnje vés čas veliko lažji skazalo. δ) Zadnjič je po tem alfabetu zavolj odpravljenih nadpisov ali nadznamenkov tudi hitrost v pisanju pospešena; zakaj gotovo je, da se pismenka tudi s tremi vlaki ali težaji brez nadznamka pred zviše, kakor ena z enim samim vleklejem in nadznamenkom vred.

(Konec prihodnjič).

Zgodovinske reči.

Odkod so Kelti (Galli, Vlasi) prišli v Norikum in Panonijo?

III.

Spisal D. Terstenjak.

(Konec).

Iz klasikov se toraj ne more dokazati, da bi ob časih Rimljanov v srednjem in južnem Noriku bili edini Kelti stanovali. Od cerkniškega jezera, na katero so mejali ilirsko-keltiški Japidi, po celem kranjskem Dolenskem, po srednji in južni strani Štajerske, dalje, kar je Ogerskega sém od ustja Tise do štajerske meje je bila zapadno panonska zemlja, in po tej tudi ni najti keltiških rodícev, razun betvice Bojev kraj pleškega jezera (Neusiedler-See). Boje nam še Strabon sicer imenuje v sosesčini Skordiskov in Tauriskov; al ta keltiška naroda sta stanovala na južni Savi „in tergo et fronte montis Claudii“ — gore Krudie, kjer ste bile njihove poglavitne mesti Taurunum

in Singedunum, kjer pa jih je že v prvem stoletju pred Krist. getiški kralj Boerebista tako potolkel, da se je ona pokrajina čez sto let „deserta Bojorum“ velela. Ostanki teh Bojev so se nazaj obrnili k svojim bratom v Bojohemu, pa tudi te je markomanski kralj Marbod 12 let pred Krist. premagal (glej Strabon 7., Tacit. „Ann.“ II, 62). Za čas rimskega gospodstva čez Norik in Panonijo, toraj v srednjem in južnem Noriku, dalje v zapadni Panonii ni bilo nobenih Bojev več v teh pokrajinah, zato tudi tadanji gerški in rimski pisatelji o njih kakor o minulih govorijo.

Tudi imena mest srednje-norenskih in panonskih, kakor Solva, Celeja, Pultavia, Petov, Savaria, Scarbatina, Siscia, Segeste itd. nimajo keltiškega zvuka, in če nahajamo na rimskih kamnih najdenih v teh pokrajinah čisto keltiške imena, kakor: Elvia, Adiatulus, Vepo itd., se vendar iz samih teh imen ne more dokazati, da bi tukaj izključivo bili Kelti živeli, ker posamni ljudje in rodbine so se v ono dobo ravno tako preseljevali, kakor danas, razun tega so po panonskih mestih bile večidel keltiške posadke, kakor panonske v Germanii in Gallii.

Čisto slovenske imena, kakor: Jentumar (dnešnji Jetmar) Cepin, Likov, Mogimar, Samuda, Voltor, Voljap, Voltreks, Ilunko, Bonjata, Buj, Jarmog, Bubna itd. živo in glasno pričujejo, da so v srednjem in južnem Noriku in zapadni Panonii*) stanovali Slovenci. Rekel sem, da so Vlasi, iz Italije prišli v Norikum in Panonijo, dalje od germanskega zapada množico prvotnih slovenskih prebivalcev tiščali nazaj čez Karpate. Od tega bojevanja ne govori samo Nestor, kteri piše, da so se Slovani tolkli z Vlasi (Kelti) na Dunaji (Donavi) temuč tudi narodne poljske pesme.

Leta 1220 po Krist. je Polak Kadlubek spisal zgodovino starih Polakov večidel po narodnih povestih. Po onih povestih je prišel poljski prvi kralj Krakus iz Korotanskega. Korotansko pa je za one dôle obsegalo stari Norik, skoro celo Štirska do Marburga, zapadno Kranjsko, celo Koroško in nekaj Avstrijskega. In kdo se ne spomni povesti o Čehu, Lehu in Mehu, kteri so iz Krapine korščili proti severju in postali praočetje Čehov, Lehov in Mehov?

Točni temelji zgodovinski: imena rek, gor in mest, osebne imena na rimskih kamnih nam tedaj pričujejo, da so Slovenci že v starodavni dôle stanovali v Noriku in zapadni Panonii, in da je stari častitljivi Nestor bil dobro podučen, ko je pisal: „Ot sih jazyk byst jazyk slovjenesk od plemeni Jafetova Norici, eže sut Slovjene“.

Kratkočasno berilo.

Lomenčani.

Naj povem, kako Lomenčani, komaj pičle pol ure od Teržiča, žegnanje in pa sejm prvo nedeljo po roženkranski praznujejo. Vredno je, da se to v „Novicah“ opomne.

V saboto popoldne pred imenovano nedeljo sliši se ropot vozá, mergoljenje in pa krič ljudi po vseh teržičkih ulicah. Kaj to pomeni, bi marsikdo vprašati utegnil. Al, joj mu! ako ga je le mati Kranja rodila, smejali mu se bodo in ga za zijaka in nevedeža imeli; ker ne le po celem Kranjskem, temveč celó na — Dunaji je znano, da je jutro sejm in žegnanje v Lomu pri sv. Katarini, in da se danes na predvečer kuhovnica za kašo iz Teržiča v Lom pelje

*) Da stari Panoni niso bili ne Thraki ne Iliri, sem dokazal v svojem članku: „O panonsko-slovanski boginji imenovani: „Vida Solitana“ v Novicah leta 1859 str. 131 itd. Tukaj še pristavim, da poleg Topuskega, v kterih Toplicah se najde rimski napis: Vidae solithanae sacrum, stojite občine, ktere se še dandanašnji imenujete Viduševci in Solina. Učeni prof. A. Mažuranič je v letošnjem proglasu zagrebške gimnazije iz „accenta“ horvatskega jezika dokazal, da so nekdanji prebivalci Panonije bili Slovani. Pis.